

דבר המערכת

העשירי קודש לה'..

עומדים אנו בגליון העשירי.. הגליון הנוכחי לא פרי דמיון של מאן דהוא, לא רעיון ולא יוזמה של איש.. אלא ישבתי לתומי באוהל רבינו בליל ג' סיון פרשת אחרי, ואז בלי מחשבה מוקדמת התחלתי לכתוב את הגליון, ולא דמיינתי שאני הולך להוציא לאור גליון ובטח לא כל שבוע.. אבל הרגשתי פתאום שזה לא אני שעושה את הגליון, אלא כאילו והדבר נעשה מעצמו, בכוח שאינו כוחי, כאשר כך בכל שבוע, כוח הצדיק הבני יששכר שמנווט ואיך שהוא בלי התאמצות מיוחדת והגליון נעשה... וכו' שהנה כבר כותבים השבוע את הגליון העשירי..

להסביר כוח הצדיק יכול כל אחד. ועל כל צדיק.. לכל צדיק יש את המיוחדות שלו, לצדיק זה ענין מיוחד בשבת קודש, לאחר באהבת ישראל, בתפילה, בלימוד, אבל כשבים לכתוב על רבינו הקדוש הבני יששכר, אין בכלל את המקום לתפוס במיוחדות.. אלא כולו חטיבא אחת לעבודת הבורא לפרסם את גדלות הבורא, להיות עבדא דקודשא בריך הוא, ללא שום עצמיות וישות, ואת הכוח הזה הוא מנחיל לנו בספריו הקדושים, והלוואי ונזכה לקיים וללמוד מספריו באופן שיהיה נתפס בנו ולקיים את רצון הצדיק, ולהתדבק לבורא ית'

ורק כשמתבוננים טיפה בגדלותם של צדיקים אלו, אשר לא חיפשו את השררה וההנהגה אלא את הבורא ית', אזי שום דבר לא עמד בפניהם, לא הרגישו בכלל בגילם או על כבודם האם מתאים לעשות דבר כזה וכזה, אלא כשכולם עפרא קמיה שמיה אזי בסה"כ כולנו בתפקיד אחד בעולם, ומה זה ישנה לנו אם נסתכל על החומריות... וכך הגיעו להיות מנהיגי הדור ולא רק בדורות שחיו אלא עד היום מפיהם אנו חייבים ואת מימיהם אנו שותים בדרך במסילה נעלה אל בית ה'.

רבינו שר בית הזוהר מרן העטרת צבי מוידיתשוב צוק"ל, אשר יומא דהילולא חל ביום א' הקרבן י"א תמוז. שנולד בשנת תקכג ונפטר בשנת תקצ"א, והיה מבוגר מרבינו הבני יששכר ב עשרים שנה.. אשר היה כבר זקן כמה שנים לפני פטירתו ומנהיג עדה גדולה בזידיטשוב, והיות ורבים במונקאטש היו מחסידיו ומעריציו של הרבי מוידיתשוב, וכשרצו למנות רב בעירם באו לשאול לעצתו האם לקחת את הרבי ר' צבי אלימלך מיינוב לרב לעירם, והשיב להם: אני מאוד מסכים, כי החוזה מלובלין העיד עליו כי הוא אדם גדול,

ואז ביקשו תלמידיו שיבוא לשהות עימם לשבת הראשונה בה ישהה רבם החדש בעירם, ובני ביתו של הרב מוידיתשוב לא הניחוהו, כי נסיון העבר הוכיח, שבכל עידן בן היה רבי צבי הירש באונגריה, אירע מקרה לא טוב בביתו, וליוה רבי צבי הירש את רבי צבי אלימלך עד העיר וערצק, באומרו כי מקום זה הוא עוד כמו אויר גאליציה.

בהיותם שם, שאל רבי צבי הירש את רבי צבי אלימלך: כבוד תורתו עומד לנסוע עתה לאונגריה ולכהן בה כרב, אם כן עליו להכיר את השר של מעלה של אונגריה, האם הוא מכיר?

כן! השיב רבי צבי אלימלך.. ויתאר לו את צורתו של השר וסימניו המובהקים ובתוכם את לבושו, הכולל בין היתר מכנסיים אדומים וכובע כחול, וכן שריטה על מצחו,

אגרא דכלה

וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא. יש לרמז בפסוק הזה עפ"י מה שרמזנו בפסוק שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך [דברים טז יח], שהן המה השערים אשר פתח הבורא ית' בגוף האדם, עינים ואזנים וחוטם ופה וברית, למנות לכל שער שופט שישפוט בצדק אימתי יפתח זה השער ואימתי יסתום, דהיינו עינים יפתח אותם להסתכל בתורה ובמצות ובגדולת הש"י, ובבוא לנגד עיניו דבר ערוה אזי מהרה קל חיש יעצום עיניו, וכדומה בכל השערים המשכיל יתבונן, ובאם ח"ו עבר על זה ופתח איהו שער במקום ובזמן שראוי לסתום, אזי יהיה ממונה שוטר לכל שער להעניש היינו שיקנס את עצמו בקנס ויקבל על עצמו תשובה כמו שהיו נוהגין תלמידי הרמ"ק שהיו מקבלין על עצמם קנס בעת שיעשו כך וכך, ומחוייב לשוב בתשובה תיכף, ובעבור זה עשה י"י ככה לארציות הזאת שכל שער יש לו סוגר למען יסגר בעת המצטרף וכמשארז"ל אליה שבאזן רכה ואצבעיו של אדם כיתדות, שאם ישמע אדם דבר שאינו אגון יכון באצבעו האליה לתוך האזן [כתובות ה ע"ב]. זה שרמז הכתוב וכל כלי פתוח, ר"ל הכלים שפתחם הבורא יתברך בגוף האדם, אשר אין צמיד פתיל עליו, שאין מחובר עליו צמידת הכיסוי לסגור ולסתמו בעת המצטרף ועושה הכל בלי שיעור מוגבל עם הכלים הנ"ל, טמא הוא, כי יבוא ח"ו לכל עבירות שבתורה, הש"י יצילנו:

לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם. יש לדייק תיבת הזה מאי אתי לדייק, וגם אשר נתתי להם, אשר אני נותן מיבעיא ליה. אך דהנה ידוע דלעתיד לבוא ב"ב יבוא ג"כ משה אדונינו וינחיל לישראל את הארץ עם הדור דעה שלו, וז"ש את הקהל הזה דייקא דור באי הארץ, מה שאין כן לדור דעה יביאו אל הארץ. וגם מדוייק אל הארץ אשר נתתי להם, מכבר, לא יביאו, מה שאין כן אל הארץ אשר אתן מחדש קיני וקניזי וקדמוני, וכן הוא נרמז במ"ר [פ"ט י"ג]:

באר חפרוה שרים וכו'. שמעתי פירוש הפסוק ברמז מכבוד אדמו"ר הרב הק' מוהרי"צ צוק"ל מ"כ בק"ק לובלין, שהוא הרמז על לומדי תורה ועל התמכין דאורייתא, וזה שיעור הכתוב, באר היא התורה [זה"ק ח"ב ק"ד ע"ב], חפרוה שרים

היינו שרי התורה חופרין אותה בעצמם לחפש בגנזיה, כרוה ר"ל אבל קונין אותה נדיבי העם היינו הנדיבים הגם שאינם בעלי תורה קונים אותה בממונם שמחזיקין התלמידי חכמים, כרוה לשון מכירה שכן במדינת הים קורין למכירה כירה [ר"ה כו.], ונמצא הם ב' מדריגות בתורה, או במחוקק היינו החוקקים בעצמם, או במשענותם הם המשענים שעושין משענות לתלמידי חכמים בעלי התורה, והיו אגודים אלה באלה ואחוזים אלה באלה, עד כאן שמעתי בשם כבוד אדמו"ר הנ"ל. וסיום הפסוק ומדבר מתנה נ"ל לפי"ז דפירושו הוא דקאי על במשענותם, ר"ל המחזיקים לומדי התורה הללו צריכין לעשות שיהיו באופן ממדבר מתנה, שלא ידמה בעיניהם שהם הם גדלה מעלתם על שמחזיקים התלמידי חכמים והיו רוצים שיחזיק להם התלמיד חכם טובה על זה וישא להם פנים, רק ידמה להם שהמתנה הזאת שלקח מהם התלמיד חכם הוא כאלו זכה מהמדבר ממקום הפקר, לבל יחזיק להם טובה ולבל ישא להם פנים. וגם על המחוקק היינו התלמיד חכם בעצמו קאי ממדבר מתנה, שישים את עצמו הפקר כמדבר כמו שדרשו רז"ל [עירובין נד.], וגם לא יחזיק טובה לעצמו שבכוחו סיגל את התורה, רק התורה היא מתנת הש"י לו ממדבר סיני, ואם כן על שניהם קאי ממדבר מתנה, והבן:

[ובספה"ק בני יששכר - מאמרי חדשי כסלו טבת - מאמר ד וז"ל: הרי שלך לפניך, לומדי תורה בעצמם הם בבחינת זרועות עולם וגוף העולם היינו בחינת חג"ת, והתמכין דאורייתא המטילים מלאי לכיסם ונותנים להם פרנסתם המה בבחינת שוקין ורגלין אשר הגוף נשען עליהם והם בבחינת נצח והוד אשר מהם יניקת הנביאים, וזה סוד שאמרו רז"ל [ברכות לד ע"ב] כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא למטיל מלאי לכיסם של תלמידי חכמים ולמהנהג תלמיד חכם מנכסיו, אבל תלמידי חכמים עצמם עינן לא ראתה אלקים זולתך, והנה זה היה עצת הס"מ ויגע בכף ירכו לבטל ח"ו מישראל תמכין דאורייתא שהם בבחינת שוקין ורגלין אשר כל הגוף נשען עליהם, ועל ידי זה בעוה"ר מתבטלת התורה, והמלכות אשר שליטתם מן ס"מ ונחש דאתמר ביה על גחונך תלך, נותנין להם ח"ו שוקין ורגלין ויש להם עמידה בעוה"ר (ובזה תתבונן מה שאמרו"ל כל כשזה קם זה וכו'):]

